VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2016. gada 19. aprīlī*

Institucionālās tiesības — Eiropas pilsoņu iniciatīva — Sociālā politika — Pakalpojums ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi — LESD 352. pants — Reģistrācijas atteikums — Komisijas kompetences acīmredzama neesamība — Regulas (ES) Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunkts — Labas pārvaldības princips — Pienākums norādīt pamatojumu

Lieta T-44/14

Bruno Costantini , ar dzīvesvietu Jezi [*Jesi*] (Itālija), un citi prasītāji, kuru vārdi ir ietverti pielikumā, ko pārstāv *O. Brouwer*, *J. Wolfhagen*, advokāti, un *A. Woods*, *solicitor*,

prasītāji,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *H. Krämer*, pārstāvis,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2013. gada 5. novembra Lēmumu C(2013) 7612 *final* par atteikumu reģistrēt priekšlikumu Eiropas pilsoņu iniciatīvai ar nosaukumu "Right to Lifelong Care: Leading a life of dignity and independence is a fundamental right!".

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs H. Kanninens [*H. Kanninen*], tiesneši I. Pelikānova [*I. Pelikánová*] un E. Butidžidžs [*E. Buttigieg*] (referents),

sekretārs L. Gžegorčiks [*L. Grzegorczyk*], administrators,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2015. gada 28. oktobra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Prasītāji *Bruno Costantini* un citi, kuru vārdi ir ietverti pielikumā, ir iesnieguši priekšlikumu Eiropas pilsoņu iniciatīvai (turpmāk tekstā – "EPI") ar nosaukumu "Right to Lifelong Care: Leading a life of dignity and independence is a fundamental right!" ("Tiesības uz ilgtermiņa aprūpi: Dzīvot cienīgu un neatkarīgu dzīvi ir pamattiesības!", turpmāk tekstā – "strīdīgais EPI priekšlikums"), kas Eiropas Komisijai tika nosūtīts 2013. gada 5. septembrī un kura priekšmets, kā tas ir aprakstīts reģistrācijas pieteikumā, ir aicināt Eiropas Savienību "piedāvāt tiesību aktus, kas aizsargā pamattiesības uz cilvēka cieņu, garantējot atbilstošu sociālo aizsardzību un piekļuvi ilgtspējīgai kvalitatīvai ilgtermiņa aprūpei, kas ietver ne tikai veselības aprūpi".

2 Strīdīgajā EPI priekšlikumā ir atsauce uz LESD 14., 153. un 352. pantu kā piedāvātās rīcības juridisko pamatu.

3 Ar 2013. gada 5. novembra lēmumu (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums") Komisija atteicās reģistrēt strīdīgo EPI priekšlikumu, jo tas acīmredzami neietilpa kompetencē, kas ļautu Komisijai iesniegt priekšlikumu pieņemt Eiropas Savienības tiesību aktu Līgumu piemērošanai.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

4 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 15. janvārī, prasītāji iesniedza šo prasību.

5 Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

6 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

7 Savas prasības pamatošanai prasītāji izvirza trīs pamatus, no kuriem pirmais attiecas uz Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 16. februāra Regulas (ES) Nr. 211/2011 par pilsoņu iniciatīvu (OV L 65, 1. lpp.) 4. panta 2. punkta b) apakšpunkta nepareizu piemērošanu, otrais – uz labas pārvaldības principa neievērošanu un trešais – uz pamatojuma nenorādīšanu.

Par pirmo pamatu – Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunkta nepareizu piemērošanu

8 Pirmā pamata, kam būtībā ir četras daļas, pamatojumam prasītāji apgalvo, ka Komisija, atteikdamās reģistrēt strīdīgo EPI priekšlikumu, pamatojoties uz Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunktu, ir pieļāvusi kļūdas tiesību piemērošanā. Prasītāji šajā ziņā pirmajās trīs daļās norāda, ka Komisija nav ievērojusi LESD 14., 153. un 352. pantu, kuros sniegti atbilstoši juridiskie pamati

attiecībā uz strīdīgo EPI priekšlikumu, un ceturtajā daļā apgalvo, ka tā nav ievērojusi Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunktu, šajā tiesību normā paredzēto nosacījumu interpretējot un piemērojot pārāk šauri un pretēji EPI mehānisma mērķiem.

9 Šajā gadījumā Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu vispirms lemt par pirmā pamata ceturto daļu, lai noteiktu Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzētā EPI priekšlikumu reģistrācijas nosacījuma jēgu un piemērojamību, un pēc tam pārbaudīt trīs pārējās pirmā pamata daļas.

Par pirmā pamata ceturto daļu

10 Prasītāji uzskata, ka Komisija ir nepareizi piemērojusi Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzēto juridisko kritēriju. Konkrētāk, tie apgalvo, ka, ja Komisija interpretē un piemēro šo EPI priekšlikumu reģistrācijas nosacījumu, tā, ņemot vērā regulas mērķus un jēgu, nevar īstenot pārāk stingru kontroli, jo vērtējumam, kas tiek veikts EPI priekšlikumu reģistrācijas stadijā, tai vienkārši esot jāļauj pārbaudīt, vai iniciatīvas pamats attiecas uz jautājumu, par kuru pilsoņu komiteja un iestādes var apspriesties. Vispirms pārāk strikts minētā nosacījuma vērtējums būtu pretrunā EPI mehānisma mērķim palielināt pilsoņu demokrātisku dalību. Pēc tam prasītāji apgalvo, ka Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunkta piemērošanai esot vajadzīgs, lai Komisija ņemtu vērā to personu statusu, kas ir iesniegušas EPI priekšlikumus, jo komiteju locekļi nav pilnībā informēti par Savienības iekšējiem mehānismiem un to īpatnībām. Visbeidzot prasītāji uzskata, ka, ņemot vērā, ka Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunktā ir ietverts apstākļa vārds "acīmredzami", EPI priekšlikuma reģistrācija ir jāatsaka tikai tad, ja priekšlikums ir acīmredzami ārpus Komisijas kompetences robežām, ņemot vērā, ka juridiskā pamata izvēles pareizība un pienācīgais raksturs ļoti bieži ir strīdīgs.

11 Komisija apstrīd prasītāju argumentus.

12 Pirmkārt, Komisija apgalvo, ka EPI priekšlikums neietilpst kompetencē, atbilstoši kurai tā var sagatavot tiesību akta priekšlikumu, ja neviena no Līgumu tiesību normām, kurās paredzēta tiesību aktu pieņemšana, pamatojoties uz Komisijas priekšlikumu, nevar būt juridisks pamats tiesību aktam, kas attiecas uz EPI priekšlikuma priekšmetu. Šāda situācija esot acīmredzama, ja šis secinājums nav atkarīgs no faktiskajiem apstākļiem.

13 Otrkārt, Komisija uzsver, ka Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunktā ietvertais nosacījums ir jāpārbauda un jāizpilda jau reģistrācijas stadijā. Turklāt šajā ziņā veiktā juridiskā kontrole nevarot būt aptuvena, bet, tieši pretēji, tai esot jābūt pilnīgai, lai novērstu, ka procedūra norisinās atbilstoši parastajai kārtībai, lai gan ir acīmredzams, ka Komisija nevar piedāvāt pieņemt tiesību aktu, ja Savienībai nav piešķirta kompetence.

14 Šajā ziņā ir jānorāda, ka saskaņā ar Regulas Nr. 211/2011 4. panta 1. punktu EPI priekšlikuma reģistrācija, ko veic Komisija, ir iepriekšējs pasākums, kurš ir vajadzīgs, lai savāktu attiecīgas EPI atbalsta deklarācijas. Šajā nolūkā organizatoriem, kas ir pilsoņu komitejas locekļi, ir jāsniedz Komisijai informācija par EPI priekšlikuma priekšmetu un mērķiem, lai tā pārbaudītu, vai ir izpildīti Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punktā paredzētie reģistrācijas nosacījumi. Saskaņā ar Regulas Nr. 211/2011 4. panta 3. punktu, ja minētā panta 2. punktā paredzētie nosacījumi nav izpildīti, Komisija atsaka reģistrāciju. Šāda lēmuma sekas ir EPI priekšlikuma procedūras izbeigšana.

15 Viens no Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punktā paredzētajiem reģistrācijas nosacījumiem ir tāds, ka Komisijai ir jāveic reģistrācija, ja "pilsoņu iniciatīvas priekšlikums acīmredzami nav ārpus Komisijas kompetences, saskaņā ar kuru tā var iesniegt priekšlikumu pieņemt Savienības tiesību aktu Līgumu piemērošanai".

16 Jāatgādina, ka saskaņā ar LES 5. pantu Savienības kompetenču robežas nosaka kompetences piešķiršanas princips un saskaņā ar LES 13. panta 2. punktu ikviena iestāde darbojas saskaņā ar tai Līgumos noteiktajām pilnvarām. Šajā kontekstā Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunktā ir paredzēts nosacījums, saskaņā ar kuru EPI priekšlikums nedrīkst acīmredzami būt ārpus Komisijas kompetences, saskaņā ar kuru tā var iesniegt Savienības tiesību akta priekšlikumu Līgumu piemērošanai.

17 No minētās tiesību normas formulējuma izriet, ka Komisijai ir jāveic pirmā tās rīcībā esošo elementu pārbaude, lai novērtētu, vai EPI priekšlikums acīmredzami neietilpst tās kompetencē, precizējot, ka ir paredzēts, ka priekšlikuma reģistrācijas gadījumā ir jāveic pilnīgāka pārbaude. Faktiski Regulas Nr. 211/2011 10. panta 1. punkta c) apakšpunktā ir paredzēts, ka, ja Komisija saņem EPI, tā trīs mēnešu termiņā paziņojumā izklāsta savus juridiskos un politiskos secinājumus par EPI, rīcību, ko tā plāno veikt, ja tāda tiek plānota, kā arī šādas rīcības veikšanas vai neveikšanas iemeslus.

18 Šajā gadījumā, lai noskaidrotu, vai Komisija ir pareizi piemērojusi Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzēto nosacījumu, ir jāpārbauda, vai, ņemot vērā EPI priekšlikumu un pirmajā Komisijas rīcībā esošo elementu pārbaudē, tā acīmredzami nevarēja piedāvāt pieņemt Savienības tiesību aktu, kas ir pamatots ar LESD 14., 153. vai 352. pantu.

Par pirmā pamata pirmo daļu

19 Prasītāji vispirms apgalvo, ka Komisija ir veikusi kļūdainu LESD 14. panta novērtējumu, jo saskaņā ar šo tiesību normu, kas ir īpaši pielāgota strīdīgā EPI priekšlikuma otrajam mērķim, tā var iesniegt tiesību akta priekšlikumu. Savas argumentācijas pamatojumam prasītāji atsaucas uz to, ka Komisija ir reģistrējusi līdzīgu EPI priekšlikumu ar nosaukumu "Ūdens un sanitārija ir cilvēktiesības", kura viens no mērķiem ir, lai ūdensapgāde un ūdens resursu pārvaldība nebūtu pakļauta iekšējā tirgus noteikumiem un lai ūdensapgādes pakalpojumi tiktu izslēgti no liberalizācijas. Turklāt prasītāji norāda, ka LESD 14. panta piemērojamības interpretācija apstrīdētajā lēmumā ir pretrunā Regulas Nr. 211/2011 pamatprincipiem, ciktāl Komisija nevarēja atteikties reģistrēt EPI priekšlikumu, kura viens vai vairāki mērķi var būt Savienības kompetencē un var tikt apspriesti pilsoņu komitejā un iestādēs. Visbeidzot, prasītāji apgalvo, ka strīdīgā EPI priekšlikuma mērķis īpaši ir panākt, lai ilgtermiņa aprūpe, pamatojoties uz LESD 14. pantu, tiktu izslēgta no iekšējā tirgus noteikumu piemērošanas jomas un tiktu kvalificēta kā universālais pakalpojums, līdz ar to Komisija apstrīdētajā lēmumā ir sagrozījusi strīdīgā EPI priekšlikuma būtību.

20 Komisija apstrīd prasītāju argumentus.

21 No apstrīdētā lēmuma izriet, ka Komisija uzskatīja, ka LESD 14. pants nav derīgs juridiskais pamats EPI priekšlikumam, jo Savienības likumdevējs nevar uzlikt dalībvalstīm pienākumu sniegt vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojumu (turpmāk tekstā – "VTNP"), bet tā kompetencē ir tikai noteikt principus un nosacījumus, kas dalībvalstīm ir jāievēro gadījumā, ja tās neatkarīgi nolemj sniegt konkrētu VTNP.

22 Ņemot vērā lūgumu reģistrēt strīdīgo EPI priekšlikumu un, konkrētāk, tā priekšmetu, mērķus un sīkāku informāciju, kas ir ietverta paskaidrojošajā piezīmē, ir jānoskaidro, vai tas acīmredzami bija ārpus robežām, kādās Komisija saskaņā ar LESD 14. pantu varēja iesniegt tiesību akta priekšlikumu.

23 Pirmkārt, runājot par ilgtermiņa aprūpes pakalpojumu kvalificēšanu par VTNP, ir jāuzsver, ka saskaņā ar LESD 14. pantu, neskarot LES 4. panta un LESD 93., 106. un 107. panta noteikumus un ņemot vērā nozīmi, kāda VTNP ir Savienības kopīgo vērtību sistēmā, kā arī to nozīmi Savienības sociālās un teritoriālās kohēzijas veicināšanā, Savienība un dalībvalstis, nepārsniedzot savas attiecīgās pilnvaras un Līgumu piemērošanas jomu, rūpējas, lai šādi pakalpojumi pamatotos uz tādiem – it īpaši ekonomikas

un finanšu – principiem un nosacījumiem, kas ļauj īstenot to uzdevumus. Eiropas Parlaments un Eiropas Savienības Padome paredz šos principus un nosacījumus, neskarot dalībvalstu kompetenci atbilstīgi Līgumiem sniegt un finansēt šos pakalpojumus, kā arī panākt šo pakalpojumu izpildi.

24 Tādējādi saskaņā ar pastāvīgo judikatūru dalībvalstīm ir tiesības, ievērojot Savienības tiesības, noteikt savu VTNP apjomu un organizāciju (spriedums, 2010. gada 20. aprīlis, *Federutility* u.c., C-265/08, Krājums, EU:C:2010:205, 29. punkts). Tām ir plaša rīcības brīvība, lai noteiktu, ko tās uzskata par VTNP, un dalībvalsts sniegto šo pakalpojumu definīciju Komisija var apšaubīt tikai acīmredzamas kļūdas gadījumā. Šo dalībvalsts prerogatīvu saistībā ar VTNP definēšanu apstiprina gan īpaši Savienībai piešķirtas kompetences neesamība, gan tas, ka Savienības tiesībās nav precīzi un pilnībā definēts VTNP jēdziens (spriedumi, 2008. gada 12. februāris, *BUPA* u.c./Komisija, T-289/03, Krājums, EU:T:2008:29, 166. un 167. punkts; 2012. gada 7. novembris, *CBI*/Komisija, T-137/10, Krājums, EU:T:2012:584, 99. punkts, un 2014. gada 16. jūlijs, *Zweckverband Tierkörperbeseitigung*/Komisija, T-309/12, EU:T:2014:676, 105. punkts).

25 Ņemot vērā šos apstākļus, Komisija apstrīdētajā lēmumā varēja pamatoti secināt, ka tā acīmredzami nevar iesniegt tiesību akta priekšlikumu, kas ir pamatots ar LES 14. pantu un kura mērķis ir ilgtermiņa aprūpes kvalificēšana par VTNP.

26 Otrkārt, ir jānorāda, kā to dara Komisija, ka neviens Līgumu noteikums tai nedod tiesības piedāvāt pieņemt Savienības tiesību aktu, ar ko kāds pakalpojums tiek izslēgts no iekšējā tirgus noteikumu piemērošanas. No LESD 14. panta izriet, ka tajā ietvertie īpašie noteikumi ir piemērojami VTNP, neskarot LESD 106. pantu. Saskaņā ar šīs pēdējās minētās tiesību normas 2. punktu pat uz uzņēmumiem, kam ir uzticēta šādu pakalpojumu pārvaldība, attiecas Līgumos ietvertie noteikumi, it īpaši noteikumi par iekšējo tirgu un konkurenci, un tas ir princips, no kura var atkāpties, tikai ievērojot stingrus nosacījumus, kuru esamība ir atkarīga no juridiskiem un faktiskiem apstākļiem, kas pastāv katrā dalībvalstī, un katrā konkrētā gadījumā ir jāpierāda dalībvalstij vai uzņēmumam, kas uz tiem atsaucas (šajā ziņā skat. spriedumus, 1997. gada 23. oktobris, Komisija/Francija, C-159/94, Krājums, EU:C:1997:501, 94. punkts, un 2001. gada 17. maijs, *TNT Traco*, C-340/99, Krājums, EU:C:2001:281, 59. punkts). No tā izriet, ka Komisija nevar vispārīgi piedāvāt no iekšējā tirgus noteikumu piemērošanas jomas izslēgt pakalpojumus, kuru kvalifikācija par VTNP ir atkarīga no valsts politikas katrā atsevišķā dalībvalstī.

27 Līdz ar to Komisija apstrīdētajā lēmumā pamatoti varēja secināt, ka tā acīmredzami nevar iesniegt priekšlikumu tiesību aktam, kas ir pamatots ar LESD 14. pantu un kura mērķis ir panākt, lai ilgtermiņa aprūpe tiktu izslēgta no iekšējā tirgus noteikumu piemērošanas jomas.

28 Šo vērtējumu nevar atspēkot citi prasītāju argumenti.

29 Vispirms prasītāji norāda, ka LESD 14. pants ir juridiskais pamats, kas ir atbilstošs, lai noteiktu principus, kuri reglamentē VTNP sniegšanu, un šajā ziņā apgalvo, ka šī tiesību norma ir juridiskais pamats Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 20. februāra Direktīvai 2008/6/EK, ar ko Direktīvu 97/67/EK groza attiecībā uz Kopienas pasta pakalpojumu iekšējā tirgus pilnīgu izveidi (OV L 52, 3. lpp.).

30 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, lai gan EKL 16. pantā, kas būtībā ir kļuvis par LESD 14. pantu, ir atgādināts par Direktīvas 2008/6 preambulas 3. apsvērumu, ciktāl tajā ir uzsvērta nozīme, kāda VTNP ir Savienības kopīgo vērtību sistēmā, kā arī to nozīme sociālās un teritoriālās kohēzijas veicināšanā, un ciktāl tajā ir precizēts, ka ir jāgādā, lai šādi pakalpojumi balstītos uz tādiem principiem un nosacījumiem, kas ļauj īstenot to uzdevumus, minētajā direktīvā konkrētāk kā juridiskais pamats ir paredzēts EKL 47. panta 2. punkts un 55. un 95. pants. Tādēļ šis arguments ir jānoraida kā nepamatots.

31 Turklāt prasītāju arguments, ka Komisija LESD 14. pantu ir interpretējusi pretēji Regulas Nr. 211/2011 pamatprincipiem, ir jānoraida, ciktāl EPI mehānisma priekšmets vai mērķis – pretēji tam, ko apgalvo prasītāji, – ir nevis uzsākt vienkāršu pilsoņu un iestāžu dialogu, bet gan aicināt Komisiju savas kompetences robežās iesniegt tiesību akta priekšlikumu.

32 Vēl prasītāji uzskata, ka Komisijas vērtējums, kas attiecas uz LESD 14. pantu, sagroza strīdīgā EPI priekšlikuma būtību, kurš saskaņā ar otro mērķi ir vērsts uz to, lai ilgtermiņa aprūpes pakalpojumi tiktu izslēgti no dažu iekšējā tirgus noteikumu piemērošanas jomas un tiktu kvalificēti kā universālais pakalpojums. Tādējādi strīdīgā EPI priekšlikuma būtība ir panākt, lai esošie ilgtermiņa aprūpes pakalpojumi tiktu iemūžināti ar Savienības likumdevēja rīcību.

33 Šajā ziņā ir jānorāda, ka ne strīdīgā EPI priekšlikuma priekšmetā, ne tā mērķos nav minēts universālā pakalpojuma jēdziens un, lai gan paskaidrojošajā piezīmē, protams, ir atsauce uz universālo pakalpojumu, tā ir izdarīta, minot LESD 14. pantu, pateicoties kuram ilgtermiņa aprūpe varētu tikt kvalificēta kā VTNP. Tādējādi Komisija, apstrīdētajā lēmumā norādot, ka LESD 14. pants nav juridisks pamats, kas ļauj dalībvalstīm uzlikt pienākumu pakalpojumu kvalificēt kā VTNP, un paziņojot, ka tā nevar sagatavot tiesību akta priekšlikumu, kura mērķis būtu kādu pakalpojumu izslēgt no iekšējā tirgus noteikumu piemērošanas jomas, nav sagrozījusi strīdīgo EPI priekšlikumu. No tā izriet, ka prasītāju arguments ir jānoraida.

34 Visbeidzot, prasītāju argumentam, kas ir pamatots ar EPI priekšlikuma ar nosaukumu "Ūdens un sanitārija ir cilvēktiesības" reģistrāciju, nevar piekrist. Lai gan šī EPI priekšlikuma, kurā kā piedāvātais juridiskais pamats ir minēts LESD 14. pants, reģistrācija ir atbilstoša, tas tomēr nenozīmē, ka Komisija tiešām uzskatīja, ka LESD 14. pants ir atbilstošs juridiskais pamats, lai piedāvātu tiesību aktu, ar ko ar ūdeni saistītie pakalpojumu tiek izslēgti no iekšējā tirgus noteikumu piemērošanas jomas. Komisijas lēmums reģistrēt šo EPI priekšlikumu apliecina tikai to, ka Komisijai minētais EPI priekšlikums nešķita acīmredzami ārpus tās kompetences robežām, saskaņā ar kuru tā var iesniegt Savienības tiesību akta priekšlikumu Līgumu piemērošanai.

35 No tā izriet, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā nav pieļāvusi kļūdu vērtējumā attiecībā uz LESD 14. pantu, ciktāl bija acīmredzams, ka tā, pamatojoties uz šo tiesību normu, nevarēja piedāvāt pieņemt dokumentu, kurā ilgtermiņa pakalpojumi tiktu kvalificēti kā VTNP un šie pakalpojumi tiktu izslēgti no iekšējā tirgus noteikumu piemērošanas jomas.

Par pirmā pamata otro daļu

36 Prasītāji norāda, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā nav pareizi novērtējusi LESD 153. pantu, kas kopā ar LESD 14. pantu sniedz atbilstošu juridisko pamatu strīdīgajam EPI priekšlikumam, jo tas ļauj noteikt minimālās prasības saistībā ar darba ņēmēju sociālo drošību. Lai gan prasītāji pieļauj, ka, runājot par personām, kas nav darba ņēmēji, šī tiesību norma nav stabilākais juridiskais pamats, tie apgalvo, ka tā ir jāsaista ar LESD 14. pantu, lai nodrošinātu, ka pēc iespējas vairāk personu, tostarp darba ņēmēji, varētu saņemt ilgtermiņa aprūpi.

37 Komisija apstrīd prasītāju argumentus.

38 Apstrīdētajā lēmumā Komisija ir norādījusi, ka LESD 153. pants nevar būt atbilstošs juridiskais pamats tiesību akta pieņemšanai, kura priekšmets ir strīdīgā EPI priekšlikuma priekšmets, jo LESD 153. pants ļauj pieņemt tikai minimālās prasības, kas attiecas uz darba ņēmēju sociālo drošību un aizsardzību, izslēdzot veselības aprūpi un ilgtermiņa aprūpi attiecībā uz personām, kuras nav darba ņēmēji.

39 Šajā ziņā ir jānorāda, ka LESD 153. pants tikai daļēji aptver to pasākumu piemērošanas jomu, kas ir prasīti strīdīgajā EPI priekšlikumā, jo šī tiesību norma, kura skaidri attiecas tikai uz darba ņēmējiem, neļauj pieņemt tiesību aktus, kas attiecas uz citām personu kategorijām. Tādējādi LESD 153. pants

pats par sevi nevar būt juridiskais pamats, lai pieņemtu tiesību aktu, kura priekšmets ir strīdīgā EPI priekšlikuma priekšmets un kura mērķis ir nodrošināt universālu ilgtermiņa aprūpes sniegšanu Savienībā.

40 Tomēr, kā to uzsver prasītāji un kā tas izriet no reģistrācijas pieteikuma pielikumā ietvertās paskaidrojošās piezīmes, ir jākonstatē, ka LESD 153. pants strīdīgajā EPI priekšlikumā ir minēts kā papildu juridiskais pamats darbībai, kas būtu jāveic, pamatojoties uz LESD 14. pantu.

41 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka, tā kā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka Komisija varēja atteikties reģistrēt strīdīgo EPI priekšlikumu, jo uz to acīmredzami neattiecās LESD 14. pants, Komisijas secinājums, kas attiecas uz LESD 153. pantu, kurš reģistrācijas pieteikumā ir norādīts kā papildu juridiskais pamats, noteikti ir jāapstiprina.

Par pirmā pamata trešo daļu

42 Prasītāji būtībā apgalvo, ka, pirmkārt, LESD 352. pants apstrīdētajā lēmumā vispār nav ticis analizēts un ka, otrkārt, Komisija šo tiesību normu var izmantot, lai ieviestu pasākumus, kas atbilst strīdīgā EPI priekšlikuma priekšmetam un mērķiem.

43 Pirmkārt, no prasītāju argumentācijas izriet, ka tie galvenokārt apstrīd to, ka apstrīdētajā lēmumā nav norādīts pamatojums attiecībā uz LESD 352. pantu. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka pārbaude par to, vai ir izpildīts pienākums norādīt pamatojumu kā būtiska formāla prasība, atšķiras no pārbaudes par pamatojuma pamatotību, kas ietilpst tiesību akta likumības pēc būtības pārbaudē (spriedums, 1998. gada 2. aprīlis, Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, C-367/95 P, Krājums, EU:C:1998:154, 67. punkts).

44 Tādējādi prasītāju argumenti, kas ir izvirzīti šī pamata ietvaros, bet kuru mērķis ir panākt, ka tiek konstatēts, ka apstrīdētajā lēmumā nav norādīts pamatojums attiecībā uz LESD 352. pantu, ir jāpārbauda trešā pamata ietvaros, kas attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi.

45 Otrkārt, ciktāl šajā pirmā pamata daļā prasītāji vēlas pierādīt, ka LESD 352. pants ir atbilstošs juridiskais pamats, Komisija, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu tiesas sēdē, apstiprināja, ka tā, pamatojoties uz 1991. gada 2. maija Vispārējās tiesas Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu, atsaucas uz šīs argumentācijas nepieņemamību.

46 Jāatgādina, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 21. panta pirmo daļu, kas atbilstoši šo pašu statūtu 53. panta pirmajai daļai un 1991. gada 2. maija Vispārējās tiesas Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktam ir piemērojama tiesvedībās Vispārējā tiesā, prasības pieteikumā ir jābūt ietvertam izvirzīto pamatu kopsavilkumam. Šai norādei ir jābūt pietiekami skaidrai, lai atbildētājs varētu sagatavot savu aizstāvību un Vispārējā tiesa lemt par prasību attiecīgā gadījumā bez citas informācijas tās pamatojumam. Lai nodrošinātu tiesisko noteiktību un pareizu tiesvedību un lai prasība būtu pieņemama, pamata faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, ar kuriem prasība ir pamatota, vismaz kopsavilkuma veidā, bet loģiski un saprotami ir jāizriet no paša prasības pieteikuma teksta (skat. spriedumu, 2006. gada 10. maijs, *Galileo International Technology* u.c./Komisija, T-279/03, Krājums, EU:T:2006:121, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).

47 Šajā ziņā ir jānorāda, ka argumentācija, kas attiecas uz LESD 352. pantu, ir pausta pirmajā pamatā, kurš attiecas uz Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunkta nepareizu piemērošanu, kurā prasītāji apstrīd, pirmkārt, šīs tiesību normas interpretāciju un piemērošanu un, otrkārt, minētās tiesību normas piemērošanu, ņemot vērā juridiskos pamatus, kas ir piedāvāti strīdīgā EPI priekšlikuma reģistrācijas pieteikumā. Turklāt prasītāju argumentu būtība, ciktāl tie apgalvo, ka LESD 352. pants ir atbilstošs juridiskais pamats, lai pieņemtu tiesību aktu, ar ko īsteno strīdīgā EPI priekšlikuma mērķus, izriet no prasības pieteikuma pietiekami skaidri, līdz ar to Komisija, kā tas izriet no tās dokumentiem,

varēja pienācīgi sevi aizstāvēt. Tādējādi pirmā pamata trešā daļa, ciktāl tā ir pamatota ar kļūdainu LESD 352. panta vērtējumu, nevar tikt atzīta par nepieņemamu, un līdz ar to Komisijas apgalvojums ir jānoraida.

48 Treškārt, no prasītāju argumentācijas izriet, ka tie uzskata, ka strīdīgais EPI priekšlikums acīmredzami nav ārpus tās Komisijas kompetences robežām, kas izriet no LESD 352. panta un atbilstoši kurai tā var iesniegt priekšlikumu Savienības tiesību aktam Līgumu piemērošanai.

49 Šajā nolūkā prasītāji vispirms apgalvo, ka, ja LESD 14. un 153. pants nebija pietiekami, lai pieņemtu tiesību aktu, kura priekšmets ir strīdīgā EPI priekšlikuma priekšmets, Komisija varēja piedāvāt dokumentu, kas ir pamatots ar LESD 352. pantu. Turklāt tie apgalvo, ka LESD 352. pants var tikt izmantots EPI priekšlikuma ietvaros. Visbeidzot, tie norāda, ka pretēji Regulas Nr. 211/2011 būtībai būtu pieprasīt, lai Savienības pilsoņi pierāda, kāpēc tiesību akta, kas attiecas uz EPI priekšlikuma priekšmetu, pieņemšana būtu vajadzīga, lai sasniegtu Līgumos paredzētos mērķus.

50 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 352. panta noteikumiem, ja Savienības rīcība izrādās nepieciešama saskaņā ar Līgumos noteiktajām politikas jomām, lai sasniegtu kādu no Līgumos noteiktajiem mērķiem, un tajos nav paredzētas vajadzīgās pilnvaras, Padome pēc Komisijas priekšlikuma un ar Parlamenta piekrišanu vienprātīgi nosaka vajadzīgos pasākumus.

51 Saskaņā ar judikatūru LESD 352. pants, kas ir tādas institucionālās kārtības neatņemama sastāvdaļa, kura balstās uz kompetences piešķiršanas principu, nevar būt pamats Savienības kompetences paplašināšanai ārpus vispārīgajiem ietvariem, kas izriet no Līguma tiesību normām kopumā un, it īpaši, no tām tiesību normām, kurās noteikti Savienības uzdevumi un darbība. Šī tiesību norma katrā ziņā nevar būt pamats tādu tiesību normu pieņemšanai, kuru rezultātā būtībā tiktu grozīts Līgums, neievērojot procedūru, kas šādam nolūkam tajā ir paredzēta (atzinums 2/94, Krājums, 1996. gada 28. marts, EU:C:1996:140, 30. punkts). No tā izriet, ka šīs tiesību normas izmantošana ir pakļauta dažiem nosacījumiem, lai ievērotu Līgumā noteiktās kompetenču robežas un novērstu to apšaubīšanu, ja tiktu pieņemts atvasinātais tiesību akts.

52 Turklāt ir jāprecizē, ka ne LESD 352. pantā, ne Regulā Nr. 211/2011 nav izslēgta atsaukšanās uz LESD 352. pantu EPI ietvaros.

53 Tomēr mērķis nodrošināt Savienības pilsoņu demokrātisku dalību, kas raksturo EPI mehānismu, nevar ņemt virsroku pār kompetences piešķiršanas principu un ļaut Savienībai pieņemt tiesību aktus jomā, kurā tai nav piešķirta nekāda kompetence, līdz ar to LESD 352. pantā paredzētie nosacījumi ir jāievēro arī attiecībā uz EPI priekšlikumu. Tādējādi Komisijai ir jāpārbauda, vai salīdzinājumā ar EPI priekšlikumu ir acīmredzams, ka tā nevar iesniegt priekšlikumu tiesību aktam, kas ir pamatots ar šo tiesību normu. Tas tomēr neskar iestāžu vērtējumu par šāda tiesību akta nepieciešamību, ciktāl šis vērtējums var tikt veikts pēc EPI priekšlikuma reģistrācijas, un attiecīgā gadījumā tas var būt ietverts paziņojumā, kas ir paredzēts Regulas Nr. 211/2011 10. panta 1. punkta c) apakšpunktā.

54 Šajā gadījumā ir jānorāda, ka reģistrācijas pieteikumā nav atbilstošas informācijas, lai pierādītu, ka ir izpildīti nosacījumi LESD 352. panta izmantošanai. Tādējādi, lai gan no reģistrācijas pieteikuma pielikumā ietvertās paskaidrojošās piezīmes izriet, ka prasītāji savus priekšlikumus, kas attiecas uz LESD 14. un 153. pantu, ir pamatojuši, tie nav paskaidrojuši, kādu iemeslu dēļ LESD 352. panta izmantošana būtu pamatota. No šī pielikuma labākajā gadījumā izriet, ka, ja Komisijai būtu bijis jāuzskata, ka LESD 14. pants nav atbilstošs juridiskais pamats, tai būtu bijis jāizmanto LESD 352. pants. Tādējādi, lai arī prasītājiem nevar pārmest, ka reģistrācijas pieteikumā tie nav pierādījuši, ka lūgtais tiesību akts ir nepieciešams, tiem bija jāpierāda vismaz tas, ka minētais tiesību akts ir saistīts ar Līgumos noteiktajām politikām un tā mērķis ir sasniegt tajos paredzēto mērķi, kas Komisijai būtu ļāvis detalizētāk novērtēt to pieteikumu, kurā ir lūgts piedāvātajai rīcībai izmantot LESD 352. pantu.

55 Šajos apstākļos prasītāju iebildumam, kura mērķis ir apstrīdēt Komisijas secinājumu, saskaņā ar kuru LESD 352. pants acīmredzami nav atbilstošs juridiskais pamats tiesību akta priekšlikumam, lai īstenotu strīdīgā EPI priekšlikuma mērķus, nevar piekrist.

56 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto informāciju, ir jāsecina, ka Komisija nav ne pārkāpusi Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunktu, ne pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, novērtējot LESD 14., 153. un 352. pantu. No tā izriet, ka pirmais pamats ir jānoraida pilnībā.

Par otro pamatu, kas attiecas uz labas pārvaldības principa pārkāpumu

57 Ar otro pamatu prasītāji būtībā norāda, ka labas pārvaldības princips paredz pienākumu nodrošināt saskaņotību, kas nozīmē, ka līdzīgas lietas ir jāizskata vienādi, ja vien nav pamata izdarīt atkāpi, un ka Komisija nav izpildījusi šo pienākumu, atsakoties reģistrēt strīdīgo EPI priekšlikumu, lai gan tā bija reģistrējusi citus EPI priekšlikumus. Faktiski, reģistrējot agrākos EPI priekšlikumus, Komisija esot ieviesusi praksi, saskaņā ar kuru gadījumos, kad juridiskā pamata atbilstība rada šaubas, EPI priekšlikumi tiek reģistrēti, lai uzsāktu pilsoņu un iestāžu dialogu, un interpretējusi Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunktā ietverto nosacījumu, ņemot vērā šo mērķi. Strīdīgais EPI priekšlikums un EPI ar nosaukumu "Ūdens un sanitārija ir cilvēktiesības" turklāt esot ļoti līdzīgi, gan ņemot vērā to attiecīgos mērķus, gan piedāvātos juridiskos pamatus, un saskaņā ar saskaņotības principu strīdīgā EPI priekšlikuma reģistrācija nevarēja tikt atteikta.

58 Komisija apstrīd prasītāju argumentus.

59 Vispirms ir jāuzsver, ka, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu tiesas sēdē, prasītāji skaidri apstiprināja, ka ar šo pamatu tie atsaucas uz pienākuma nodrošināt saskaņotību kā labas pārvaldības principa, nevis vienlīdzīgas attieksmes principa sastāvdaļas pārkāpumu.

60 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru iestādēm sava kompetence ir jāīsteno atbilstoši vispārējiem Savienības tiesību principiem, kādi ir vienlīdzīgas attieksmes princips un labas pārvaldības princips, un ka, ievērojot šos principus, iestādēm ir jāņem vērā lēmumi, kas jau ir pieņemti par līdzīgiem pieteikumiem, un īpaši uzmanīgi ir jāizskata jautājums, vai ir jālemj tāpat vai nē. Labas pārvaldības principam tomēr ir jābūt saskaņā ar tiesiskuma ievērošanu (pēc analoģijas skat. spriedumus, 2011. gada 10. marts, *Agencja Wydawnicza Technopol*/ITSB, C-51/10 P, Krājums, EU:C:2011:139, 73.–75. punkts un tajos minētā judikatūra, un 2013. gada 17. janvāris, *Gollnisch* /Parlaments, T-346/11 un T-347/11, Krājums, EU:T:2013:23, 109. punkts).

61 Šajā gadījumā, kā tas izriet no pirmā pamata pārbaudes, Komisija apstrīdētajā lēmumā pamatoti varēja konstatēt, ka strīdīgais EPI priekšlikums acīmredzami ir ārpus tās kompetences, saskaņā ar kuru tā var iesniegt tiesību akta priekšlikumu. Tādējādi, tā kā ir pierādīts, ka Komisija šajā gadījumā pareizi ir piemērojusi Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunktu, no šī sprieduma 60. punktā minētās judikatūras izriet, ka apstrīdētā lēmuma likumība nevar tikt apšaubīta, pamatojoties tikai uz to, ka Komisija nav ievērojusi zināmu lēmumu pieņemšanas praksi, ja tiek pieņemts, ka tas ir pierādīts.

62 No tā izriet, ka otrais pamats ir jānoraida.

Par trešo pamatu, kas attiecas uz pamatojuma nenorādīšanu

63 Prasītāji apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā nav ievērots pienākums norādīt pamatojumu, kas ir paredzēts LESD 296. pantā un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta c) apakšpunktā, un būtībā šajā ziņā izvirza trīs iebildumus. Pirmkārt, tie uzskata, ka apstrīdētais lēmums nav pietiekami pamatots attiecībā uz atteikumu LESD 352. pantu uzskatīt par atbilstošu juridisko pamatu. Otrkārt, tie

pārmet Komisijai, ka tā nav paudusi iemeslus, kas pamatotu reģistrācijas atteikumu, lai gan agrāki līdzīgi priekšlikumi ir reģistrēti. Treškārt, tie apgalvo, ka Komisijai bija jāpamato sava izvēle stingri piemērot Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punktu strīdīgā EPI priekšlikuma reģistrācijas pieteikumam.

64 Komisija apstrīd prasītāju argumentus.

65 Pirmkārt, runājot par otro un trešo iebildumu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar iedibināto judikatūru pienākums norādīt pamatojumu kā būtiska formāla prasība, uz ko var atsaukties saskaņā ar pamatu, ar kuru tiek apšaubīta pamatojuma nepietiekamība vai pat neesamība lēmumā, ir jānošķir no pamatojuma pamatotības pārbaudes, kas ir saistīta ar tiesību akta likumības pārbaudi pēc būtības un nozīmē, ka tiesa pārbauda, vai pamatojumā, ar kuru ir pamatots tiesību akts, nav pieļauta kļūda (spriedums, Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, minēts 43. punktā, EU:C:1998:154, 67. punkts). Runa ir par divām dažāda rakstura pārbaudēm, kas izraisa atšķirīgus Vispārējās tiesas vērtējumus (spriedums, Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, minēts 43.punktā, EU:C:1998:154, 66.–68. punkts).

66 Šajā gadījumā ir jānorāda, ka ar otro un trešo iebildumu prasītāji izvirza argumentus, kas attiecas uz apstrīdētā lēmuma vērtējumu pēc būtības un kas tika pārbaudīti un noraidīti pirmā un otrā pamata ietvaros. Šie apgalvojumi nevar grozīt Komisijas pienākuma norādīt pamatojumu apmēru.

67 Tāpēc Vispārējai tiesai, pārbaudot, vai ir izpildīts pienākums norādīt pamatojumu, šādi iebildumi nav jāizskata. Tādējādi uz pamatojuma neesamību vai nepietiekamību vērstā pamata ietvaros norādītajiem iebildumiem un argumentiem, kas ir vērsti uz apstrīdētā lēmuma pamatotības apstrīdēšanu, nav nekādas nozīmes (spriedums, 2009. gada 1. jūlijs, *Operator ARP*/Komisija, T-291/06, Krājums, EU:T:2009:235, 48. punkts).

68 Otrkārt, runājot par pirmo iebildumu, vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 296. pantā paredzētais pienākums norādīt pamatojumu individuālā lēmumā ir vērsts uz to, lai ieinteresētajai personai sniegtu norādi, kura ir pietiekama, lai noteiktu, vai lēmums ir pamatots un vai tajā, iespējams, nav pieļauta kļūda, kas ļauj apstrīdēt tā likumību, un ļautu Savienības tiesai veikt pārbaudi par pārbaudītā lēmuma likumību (spriedumi, 1995. gada 18. septembris, *Tiercé Ladbroke* /Komisija, T-471/93, Krājums, EU:T:1995:167, 29. punkts, un 2012. gada 27. septembris, *J*/Parlaments, T-160/10, EU:T:2012:503, 20. punkts).

69 Regulas Nr. 211/2011 4. panta 3. punkta otrā daļa, saskaņā ar kuru Komisija informē organizatorus par atteikuma iemesliem, ir minētā pienākuma norādīt pamatojumu konkretizācija EPI jomā.

70 Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 296. pantā prasītais pamatojums ir jāpielāgo attiecīgā tiesību akta raksturam. Tādējādi pienākums norādīt pamatojumu ir jāvērtē, ievērojot attiecīgās lietas apstākļus, it īpaši tiesību akta saturu un izvirzīto argumentu būtību. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu norādīti visi atbilstošie faktiskie un juridiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai tiesību akta pamatojums atbilst LESD 296. panta prasībām, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai tā tekstu, bet arī tā kontekstu (rīkojums, 2013. gada 14. novembris *J*/Parlaments, C-550/12 P, EU:C:2013:760, 19. punkts).

71 Visbeidzot, tāpat no pastāvīgās judikatūras izriet, ka Komisijai, norādot pamatojumu savos lēmumos, nav obligāti jāpauž nostāja par visiem argumentiem, kurus ieinteresētās puses izvirzījušas administratīvajā procesā. Pietiek ar to, ka Komisija izklāsta faktus un juridiskos apsvērumus, kam ir būtiska nozīme lēmuma struktūrā (spriedums, 2007. gada 11. janvāris, *Technische Glaswerke Ilmenau* /Komisija, C-404/04 P, EU:C:2007:6, 30. punkts; skat. arī spriedumu, 1993. gada 29. jūnijs, *Asia Motor France* u.c./Komisija, T-7/92, Krājums, EU:T:1993:52, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

72 Šajā gadījumā ir jānorāda, ka tas, ka strīdīgais EPI priekšlikums netika reģistrēts, var ietekmēt LESD 24. panta pirmajā daļā nostiprināto pilsoņu tiesību iesniegt EPI efektivitāti. Tādējādi no šāda lēmuma skaidri ir jāizriet šo atteikumu pamatojošajiem iemesliem.

73 Pilsonim, kas ir iesniedzis EPI priekšlikumu, ir jābūt iespējai saprast šī reģistrācijas atteikuma iemeslus. Komisijai, kurai ir iesniegts EPI priekšlikums, tas ir jānovērtē, kā arī ir jāpamato savs lēmums par atteikumu, ņemot vērā tā ietekmi uz Līgumā nostiprināto tiesību efektīvu īstenošanu. Tas izriet no šo tiesību rakstura, kuru mērķis, kā norādīts Regulas Nr. 211/2011 preambulas 1. apsvērumā, ir nostiprināt Eiropas pilsonību un uzlabot Savienības demokrātisko darbību ar pilsoņu dalību Savienības demokrātiskajā dzīvē (spriedums, 2015. gada 30. septembris, *Anagnostakis*/Komisija, T-450/12, Krājums, pārsūdzēts apelācijas tiesvedībā, EU:T:2015:739, 26. punkts).

74 No apstrīdētā lēmuma izriet, ka Komisija ir konkrēti izskaidrojusi iemeslus, kuru dēļ LESD 14. un 153. pants nevarēja būt atbilstoši juridiskie pamati. Savukārt apstrīdētajā lēmumā nav nekāda konkrēta pamatojuma attiecībā uz LESD 352. pantu. Tomēr, kā to pamatoti uzsver Komisija, no apstrīdētā lēmuma, protams, netieši, bet noteikti izriet, ka tā uzskatīja, ka LESD 352. pants, tāpat kā citas Līgumu tiesību normas, nav atbilstošs juridiskais pamats tāda tiesību akta pieņemšanai, ar ko tiek īstenoti strīdīgā EPI priekšlikuma mērķi.

75 Protams, saskaņā ar judikatūru tiesību akta pamatojuma mērķis ir skaidri un nepārprotami izklāstīt tiesību akta autora argumentāciju, lai tā adresātam sniegtu informāciju, kas tam ļauj noteikt, vai akts ir pamatots un vai tajā, iespējams, nav pieļauta kļūda, kura ļauj apstrīdēt tā spēkā esamību, un ļaut Savienības tiesai veikt savu minētā tiesību akta likumības pārbaudi.

76 Tomēr ir jāatgādina arī, ka šī pienākuma apmērs ir atkarīgs no vairākiem faktoriem. Tādējādi netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu norādīti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie apstākļi, bet tikai tie apstākļi, kam ir būtiska nozīme lēmuma struktūrā, jo jautājums par to, vai tiesību akta pamatojums atbilst LESD 296. panta prasībām, ir atkarīgs no attiecīgā tiesību akta rakstura un konteksta, kādā tas ir pieņemts.

77 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka pieteikumā reģistrēt strīdīgo EPI priekšlikumu nav minēts neviens atbilstošs apstāklis, lai pamatotu LESD 352. panta izmantošanu. Tādējādi, kā to pamatoti uzsver Komisija, lai gan no paskaidrojošās piezīmes izriet, ka prasītāji savu pieteikumu, kas bija pamatots ar LESD 14. un 153. pantu, ir balstījuši uz vairākiem apstākļiem, tie nekādi nav paskaidrojuši, kāpēc LESD 352. panta izmantošana būtu bijusi pamatota.

78 Ņemot vērā, ka LESD 352. panta izmantošanai ir izvirzīti stingri nosacījumi, kas īpaši attiecas uz nepieciešamību veikt darbību Līgumos noteikto politiku ietvaros, lai sasniegtu tajos paredzēto mērķi, prasītājiem būtu bijis jāizklāsta vismaz tas, kā strīdīgais EPI priekšlikums ir saistīts ar Līgumos paredzēto mērķi, lai Komisija detalizēti varētu novērtēt viņu pieteikumu šajā ziņā. Ja LESD 352. panta izmantošanas nosacījumi nav izpildīti, šī tiesību norma nav atbilstošs juridiskais pamats un Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzētais nosacījums nav izpildīts.

79 No tā izriet, ka, ņemot vērā kontekstu un to, ka pieteikumā reģistrēt strīdīgo EPI priekšlikumu nav nekādas norādes, pat ne kopsavilkuma veidā, uz LESD 352. panta piemērošanas nosacījumiem strīdīgā EPI priekšlikuma ietvaros, netiešs pamatojums attiecībā uz šo tiesību normu ir jāuzskata par pietiekamu un trešā pamata pirmais iebildums ir jānoraida.

80 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apstākļus, ir jāsecina, ka Komisija ir izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu un tādējādi trešais pamats un līdz ar to arī prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

81 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piesprież atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājiem spriedums ir nelabvēlīgs, tiem ir jāpiesprież segt savus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus saskaņā ar tās prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) *Bruno Costantini* un pārējie prasītāji, kuru vārdi ir ietverti pielikumā, atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2016. gada 19. aprīlī.

[Paraksti]

Pielikums

Robert Racke , ar dzīvesvietu Lamadelenā [*Lamadelaine*] (Luksemburga),

Pietro Pravata , ar dzīvesvietu Beinozē [*Beyne-Heusay*] (Beļģija),

Zbigniew Gałązka , ar dzīvesvietu Lodzā [*Łódź*] (Polija),

Justo Santos Domínguez , ar dzīvesvietu Leganesā [*Leganés*] (Spānija),

Maria Isabel Lemos , ar dzīvesvietu Mealjadā [*Mealhada*] (Portugāle),

André Clavelou , ar dzīvesvietu Vensēnā [*Vincennes*] (Francija),

Citizens' Committee " Right to Lifelong Care : ***L eading a life of dignity and i ndependence is a fundamental right*** ! " , Brisele (Beļģija).